

ACZÉL GÉZA

rakottkrumpli

már afféle mikszáthi anekdotaként hallgatom a három/hármas híreket mint a kis németeknél lassan belekeveredik az egész lapos város közben a tengerre rég kiúsztak a nagy halak a rettenetes cápák ezért egy-két pózna mögül leselkedőre én nem is nagyon kiabálok persze kanti könyvekkel hóna alatt az olykori sztárspicli még zavar ahogy a hatalmak farvizén mindig csókra áll a büdösen sűgő szája két sör között néha rezignáltan elmerengek – nekik tényleg kell ez magam legszívesebben fejüket ütném az épp gőzölgő mennyei tálba azaz mégse ezt a rakottkrumplit ne gyalázzuk életem állandója ő minden meggyőződés nélkül a sikerélmény a húsvéti locsolás mert az ősidőkben mámorosan iszkoltam haza a teli szatyorral mivel hibetetlen pompát sejtetett a sok festékekkel átütött tojás az ízfoszlányokra sajnos pontosan már nem emlékszem lehet csak kromoszómáimba akadt a nagy lábást miként főzte anyám mégis mikor az ellentmondásokkal átütött plázákban rábukkantam diadalmasan vittem haza a rózsaszín kellelme emlékező gülbabát a kulcskérdés ugyanis mint a legtöbb egyszerűségben – a krumpli illatos testét hajában főzés után üsse át a főséges semmittevés a főtt tojás majd hogy mindig ugyanaz legfeljebb én lazán szeretem de hol van még az a nosztalgiákkal átsugárzott önfeledt evés legjobb a szaftot taszító tálat először vajjal pecsenyezsírral locsolni majd jöhet a két nagy alapanyag karikára sok fűszeres tejjől és a só a rétegekre fölülről lassan szivárog a durván reszelt füstölt sajt zamata s mivel nem kívánok mint sok gyatra társam lenni mai kancsal zapata végül egyszeri orosz szakosként nyugodtan mondhatom: eto haraso persze mint a legtöbb misztikus íznel rögzíthetetlen az anyag állaga ki tudja a neves összhangzathól mikor lesz sikamlós karnevál mikor száraz halmok egymásmellettisége melyben megakad az áll s bár jól csináltad a változó közeg előbb-utóbb csalódásra csábít kitunkolt sorsod fölött szorongva várod a vegetáció még létező csodáit